

[Lilli Gyldenkilde]

den situation, men der er altså tilfælde, hvor man bliver budt forskellige former for arbejdsforhold, man ikke vil arbejde under, og så bør man have ret til at sige: ja men det er mit job, det her, jeg vil ikke udføre det på den måde, som det bliver mig budt. Det er det normale, at sådan er det.

Her er det en helt anden sag, der er tale om. Her er der tale om et menneske, som ikke har villet gå ind i det fællesskab, som det er at være tilsluttet en fagforening, men har villet køre helt på egen hånd, og det kan man nu engang ikke. Fagforeningen sørger for, at man får nogle ordentlige arbejdsvilkår osv., og den, der ikke vil gå ind i den, men alligevel vil arbejde på den pågældende virksomhed, må forstå, at andre på den pågældende virksomhed, altså her hospitaler og plejehjem, ikke vil arbejde med sådan en usolidarisk kollega. Man bør forstå, at det var derfor, vi havde den meget uheldige sag.

Forslaget her er, så vidt jeg kan bedømme det, et anslag mod fagbevægelsen, og det passer fint i tråd med de andre forslag, der er kommet for nylig fra fremskridtspartiet, både med hensyn til, at medlemmerne af fagforeninger ikke må bruge deres penge til, hvad de vil, med hensyn til eksklusivparagraffen og med hensyn til, at folk skal møde til slavemarkedet kl. 7 om morgenen og så sendes ud på offentlig beskæftigelse, hvis de vil modtage arbejdsløshedsdagpenge. Det er salamimetoden, der her skal bruges. Kommer dette igennem, vil man gå videre for på den måde at få knægtet fagbevægelsen. Det går vi ikke med til i SF. Der er meget dårligt, vi kan sige om fagbevægelsen, og vi gør det også; der er mange ting, vi ikke altid er enige i, og det gør vi opmærksom på. Vi mener, der i høj grad trænges til demokratisering også i fagbevægelsen, men være med til at ødelægge fagbevægelsen er vi ikke. Derfor afviser jeg dette forslag.

Bolvig (RV):

Jeg vil som sidste år protestere mod, at forslagsstillerne hævder, at lovforslag nr. L 90 ligner et tidligere fremsat radikalt forslag. Vi pegede i 1976 på det alvorlige samfundsmæssige problem, som arbejdsstandsninger på sygehuse og plejehjem er, og vi anviste dengang forskellige løsningsmuligheder som

f. eks. tjenestemandsansættelser, andre bostørrelser eller skærpede afskedigelsesbestemmelser. Vi ønskede, og vi ønsker at forhindre en arbejdskonflikt, der kan bringe f. eks. patienters liv i fare, og vi opnåede dengang, at bl. a. Amtsrådsforeningen, FTF og Dansk Kommunal Arbejderforbund indgik aftale om fornøden patientbehandling under arbejdskonflikter. Der skulle være etableret et beredskab til brug i konfliktsituationer. Hvis et sådant beredskab ikke er etableret, og hvis vi stadig kan opleve livstruende arbejdsstandsninger, må vi se på det og gøre noget, men derfra og så til at støtte et forslag som det fremlagte er der i sandhed et meget, meget stort spring.

Hvis det foreliggende forslag blev vedtaget, ville Danmark efter min opfattelse gradvis blive omdannet til en politistat. Mener fremskridtspartiet virkelig, at et mødeindlæg eller en avisartikel om arbejdsforhold straks skulle udløse straffeaktioner? Så ville der i sandhed blive tyndt på vore bænke herinde, og vi ville sjældent se vore kollegaer fra VS i dette hus.

Bemærkningernes grove påstande om andre partiers kyniske holdning til døende mennesker synes jeg er af en sådan karakter, at vi i virkeligheden burde undlade at diskutere eller behandle dette forslag. Det er i hvert tilfælde ikke seriøst nok til at starte en, synes jeg, meget ønskelig debat om arbejdsstandsninger, de være sig overenskomststridige eller lovligt varslede.

Arne Melchior (CD):

Dette forslag er sygt. Det burde, hvis der fandtes sådan noget, indlægges på et hospital for evnesvage lovforslag, og så gjorde det ikke noget, hvis der var strejke den dag, for så kunne det afgå ved en hurtig død. Det kommer det nok til alligevel.

For at det nu ikke skal lyde over for fremskridtspartiet, som om vi bare kan sige nogle flabede bemærkninger, vil jeg gerne føje nogle få ting til.

I indledningen af bemærkningerne til forslaget henvises der til, at der kunne være tale om andre livsvigtige samfundsfunktioner. Hvis dette forslag skulle kunne gennemføres, hvad det jo altså ikke kan og ikke bør, kunne man med samme ret komme på en lang række andre områder og sige, at her er det